

En god investering!

Vi kender godt kommunernes økonomi. Vi ved, at de økonomiske bånd strammer. Derfor drejer det sig her, som i enhver anden husholdnings-, virksomheds- eller samfundsøkonomi, om at lave sunde investeringer som skaber bedre ballast i det lange løb.

Landsforeningen LEV har i dette materiale lavet en yderst konservativ udgiftsanalyse for kommunerne af forskellen mellem en voksen udviklingshæmmet på beskyttet værksted (Servicelovens §103) kontra i beskæftigelse på det ordinære arbejdsmarked i form af job med løntilskud.

Analysen viser, at kommunen over et arbejdsliv kan spare godt kr. 2 mio. for hver borger med udviklingshæmning, der får job på det ordinære arbejdsmarked i stedet for på et beskyttet værksted.

Vi ved godt, at ikke alle mennesker med udviklingshæmning kan bidrage på det ordinære arbejdsmarked, men dem der kan, skal vel også?! Det er både samfundsøkonomisk det klogeste, og samtidig bygger det på grundprincippet om, at rettigheder og pligter følges ad samt et reelt ønske hos langt de fleste voksne med udviklingshæmning.

Analysen omhandler en borger der, fra det 19. år til han/hun fylder 60 år, har en 37 timers arbejdsuge. Der er ikke indregnet ledighedsperioder, da disse er lige så uforudsigelige for denne borger som for alle andre. Borgeren er tilkendt førtidspension, men værdien heraf indgår ikke i analysen, idet den er den samme uanset beskæftigelsessted.

Udgifterne for beskyttet værksted er dannet ud fra stikprøver fordelt over landet. En pladspris på kr. 143.000,- pr. år, er på den baggrund absolut i den pæne ende af prisniveauet.

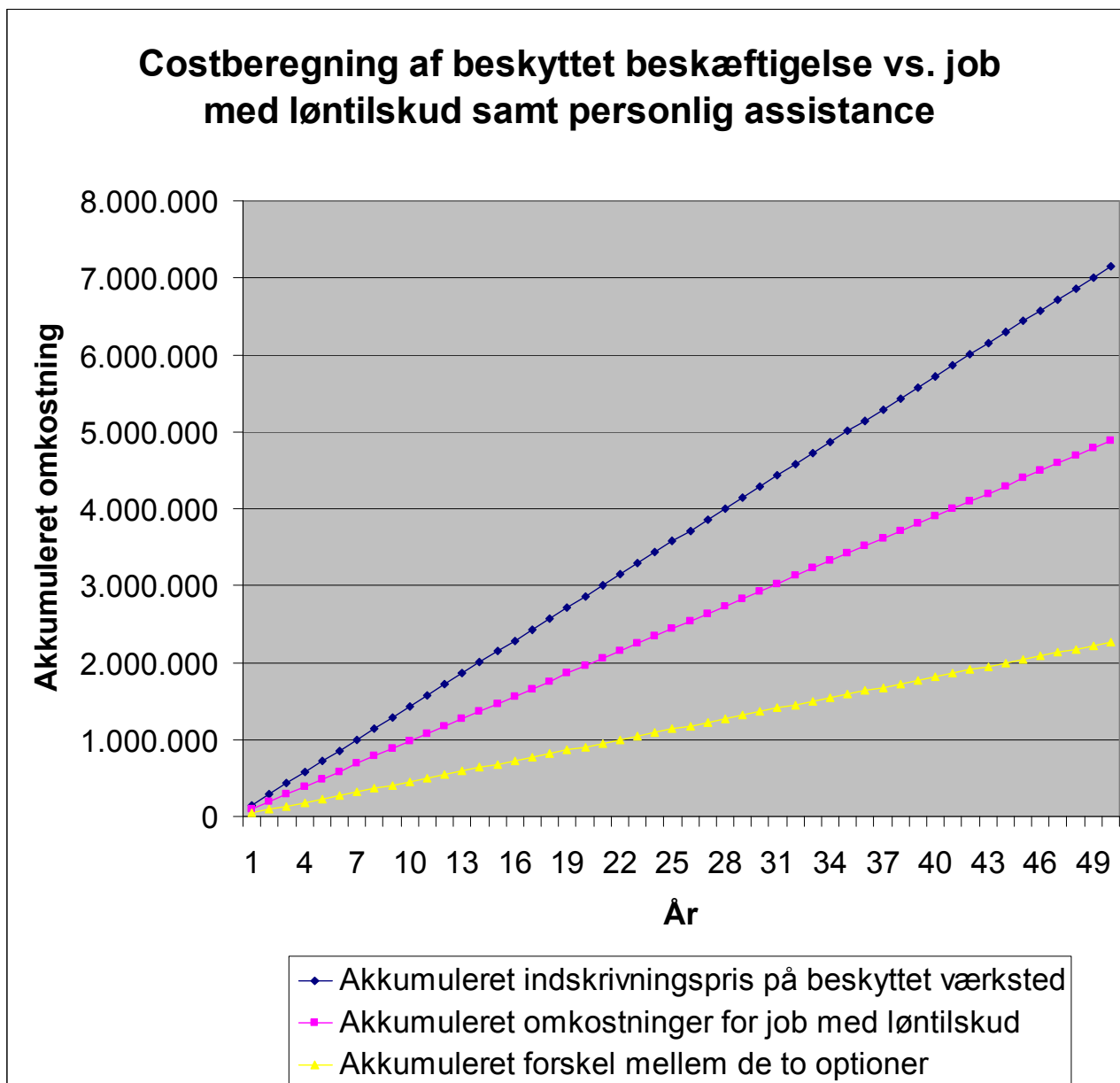
Ved beskæftigelse på det ordinære arbejdsmarked er der indregnet et støttebehov på 20 timer, hvor løn til personlig assistent er takseret til kr. 113,- i timen. Løntilskuddet fra kommunen til borgeren er kr. 20,- i timen, mens arbejdsgiveren betaler kr. 30,- i timen. Både borgerens og den personlige assistents skatteprocent er sat til 40.

Der er herudover afsat 2 timer per uge i gennemsnit til ekstern opfølgning, hvilket for de fleste, og for det meste er helt urealistisk højt sat. Der kan dog i perioder være behov for en tæt opfølgning. De to timer pr. uge bidrager således til, at analysen er meget konservativ.

Hertil skal lægges, at analysen ikke medtager de mulige afledte besparelser. Deltagelse i det helt almindelige hverdagsliv lærer man af. Selvværd og inddragelse giver mod på at

gøre ting selv – at prøve. Behovet for en række øvrige støttende ydelser overfor borgeren, forventes også at blive mindre.

Til trods for, at der på en række punkter er valgt det mindst lukrative udgangspunkt for analysens sigte, er den økonomiske besparelse over tid betragtelig. Som det ses af ovenstående graf, skal kommunen heller ikke vente på besparelser. Så når vi siger, at udviklingshæmmede på det ordinære arbejdsmarked er en god investering, så ligger investeringen i politisk vilje.